

DE DOMME DIEREN

Piedewiet het kuiken liep door het gras. Plots viel er iets op zijn staartje.

“O help!” riep Piedewiet “De hemel begint te vallen. Dat moet ik onmiddellijk aan de koning gaan vertellen!”

En hij begon hard naar het paleis te rennen.

Onderweg kwam hij Henniepen tegen.

“Waar ga je naar toe, Piedewiet?” vroeg Henniepen.

“De hemel begint te vallen. Er viel zojuist een stuk op mijn staartje. Dat moet ik snel aan de koning gaan vertellen.”

“Oh! Help! Ik ga met je mee.” zei Henniepen.

En Piedewiet en Henniepen liepen samen hard naar de koning.

Iets verderop kwamen ze langs Kukelekaan.

“Waar gaat dat zo rap naar toe, Henniepen?” vroeg hij.

“Naar de koning! De hemel begint te vallen!”

“Wie zegt dat?”

“Piedewiet. Er is zojuist een stukje op zijn staartje gevallen.”

“O, vandaar!” zei Kukelekaan. *“Nou, dan ga ik snel met jullie mee.”*

En daar gingen ze weer. Kukelekaan, Henniepen en

Piedewiet liepen hard naar de koning.

Ze renden langs de vijver waar Kwaak-maar-Raak op een plumpeblad zat.

“Waar gaat dat zo rap naar toe, Kukelekaan?” vroeg hij.

“Naar de koning. De hemel begint te vallen.”

“O? Wie zegt dat dan?”

“Piedewiet. Er is een stukje op zijn staartje gevallen.”

“Bwoohh, ik snap het. Dan ga ik gauw met jullie mee.” zei Kwaak-maar-Raak. .

En Kwaak-maar-Raak, Kukelekaan, Henniepen en Piedewiet liepen hard naar de koning.

Toen kwamen ze Waggelhans tegen.

“Waar gaat dat zo snel naar toe. Kwaak-maar-Raak?” vroeg hij.

“Naar de koning. De hemel begint te vallen!” hijgde Kwaak-maar-Raak.

“Wie zegt dat?”

“Piedewiet. Er is een stukje op zijn staartje gevallen”

– *“Aha! Goed dan.”* zei Waggelhans *“Ik ga met jullie mee.”*

En Waggelhans, Kwaak-maar-Raak, Kukelekaan, Henniepen en Piedewiet liepen snel door naar de koning.

Even later zagen ze Pronkepiet, de pauw, in de wei staa. Hij had zijn hele staart uitgevouwen als een grote waaiër.

“Waarom hebben jullie zo’n haast? En waar gaan jullie eigenlijk naar toe, Waggel-hans?” vroeg hij.

“Naar de koning, de hemel begint te vallen.”

“O? Wie zegt dat?”

“Piedewiet, er is een stukje op zijn staartje gevallen.”

“O, dan ga ik mee.” zei Pronkepiet en klapte zijn staart dicht.

En nu liepen Pronkepiet, Waggelhans, Kwaak-maar-Raak, Kukelekaan, Henniepen en Piedewiet hard naar de koning.

Daar kwam Kopstoot, de bok hen tegemoet.

“Waar gaat dat naar toe, Pronkepiet?”

“Naar de koning, de hemel begint te vallen.”

“Wie zegt dat?”

“Piedewiet, er is een stukje op zijn staartje gevallen.”

Kopstoot keek het hele rijtje langs: Piedewiet, Henniepen. Kukelekaan, Kwaak-maar-Raak, Waggelhans en Pronkepiet. En toen begon hij te lachen. Toen hij een beetje uitgelachen was, hikte hij:

“Haha... Kom eens mee, julliehihihi.”

Hij bracht ze onder de kersenboom, stootte met zijn kop tegen de stam en daar vielen alle rijpe kersen op hun staartjes.

“Domme dieren!” lachte Kopstoot *“Er is een kers gevallen op de staart van Piedewiet en dat kleine, domme kuikentje dacht dat de hemel begon te vallen.*

Toen schaamden ze zich. Ze hadden de kleine

Piedewiet meteen geloofd en ze waren zonder na te denken achter hem aangerend. Dat deden ze natuurlijk ook een beetje omdat ze de koning wel eens wilden ontmoeten.

Blozend keken Pronkepiet, Waggelhans, Kwaak-maar-Raak, Kukelekaan, Henniepen en Piedewiet elkaar even aan en toen liepen ze hard weg. Alleen renden ze nu allemaal de andere kant op, terug naar huis. Ze hebben het nooit...